

Ze is nu 9,5 jaar, ons Brittje en in al die jaren heb ik nog nooit een stukje aan haar gewijd. Britt, de enige hond die op de wandeling met het FRC bestuur in januari tot twee maal toe een frikandel ongeschonden apporteerde, is alleen maar lief en vreselijk braaf. En dat wordt zo saai, dacht ik steeds, al die superlatieven.

Na Tasa wilde ik graag een gemakkelijke hond erbij. Eentje die ik niet met argusogen in de gaten moest houden en drie stappen voor moest blijven. Op Britts moeder, Kylie, was ik op slag verliefd. Ze was lief, braaf en erg sociaal. Alles wat Tasa niet was (nou ja, een beetje lief nog wel, voor ons dan). Als we ook eens zo'n soort hond konden krijgen, dacht ik...

Ik was dus erg in mijn nopjes toen Kylie van drie teefjes beviel, waarvan er een voor ons zou zijn. Toen ik met drie weken bij de pups kwam kijken, was er een teefje bij dat bijna twee uur in alle rust op mijn schoot bleef slapen. Bandje geel. Dat vond ik best bijzonder. Bij onze volgende bezoeken was er steeds een pup die tegen me aan kroop. Het was hetzelfde pupje: bandje geel. In week vijf zei ik voorzichtig tegen Rita, de fokker, dat ik wat met bandje geel had en bandje geel wat met mij. Toen ik een week later weer kwam, had geen enkele pup een bandje om. "Nou," zei Rita, breed grijnzend, "ga jij je favoriete pup maar uitzoeken". Tja, daar stond ik dan. Op basis van uiterlijk kon ik geen zinnig woord zeggen. Alle drie de teefjes zagen er in mijn ogen hetzelfde uit. Dus vroeg ik of ik ze afzonderlijk mee mocht nemen de tuin in. Dat mocht. Ik observeerde alle pups, riep ze, deed een spelletje met ze en nog wat van die dingen. Het gedrag van een teefje sprak me veel meer aan dan dat van de andere twee. Ik ging terug naar Rita en zei: "Of het bandje geel is weet ik niet, maar dit pupje zou ik graag willen hebben, als dat mag". Het was bandje geel. En het mocht.

Britt was (en is) precies de gemakkelijke hond die ik zo graag wilde hebben. Ze zeurt niet, ze dramt niet, ze doet alles wat je haar vriendelijk vraagt, ze doet haast nooit iets wat niet mag (behalve af en toe mensenpoep eten, want dat is toch zoooo verschrikkelijk lekker), ze houdt onmiddellijk op als je 'nee' zegt. Ze is zo verschrikkelijk lief en braaf, dat ze daardoor van alles voor elkaar krijgt. We verwennen en vertroetelen haar. Dat kan ook, want ze maakt er nooit misbruik van. We smeken haar of ze op de bank komt liggen, want de manier waarop ze zich met een kreun van genot in je armen vlijt en vervolgens intens tevreden kijkt, is zo lief dat je het liefst de hele dag met haar op de bank zit.

Het meest geniet ik van haar supervriendelijke gedrag. Britt houdt van mensen, van andere honden, van katten, van alles wat leeft. Ooit kwam zij in het oog in oog met een muis te staan, die niet snel genoeg weg kon komen door de sneeuw die er lag. Ze boog haar neus naar hem toe en kwispelde een vriendelijke begroeting terwijl het muisje heroïsche pogingen ondernam om haar in haar neus te bijten. De manier waarop ze vreemde honden benadert, is nooit lomp of opdringerig, maar uiterst voorzichtig, beleefd en deemoedig, met kleine zachte likjes en een breeduit zacht zwaaiende staart. Ze is daarbij zo subtiel en weet zo precies de juiste toon te treffen, dat ze zelfs de meest grote bullebak tot een spelletje of op zijn minst een vriendelijke kwispel weet te verleiden. Daarna komt ze helemaal blij naar me teruggerent, met een 'big smile' en sprankelende ogen alsof ze me wil zeggen: "Ik ben toch weer zo'n leuk iemand tegengekomen." Ik kan haar dan ook geen groter genoegen doen dan haar mee te nemen naar een plaats waar ze met veel mensen en honden kan knuffelen.

Toch heeft haar sociale antenne ook een keerzijde. Voor Brittje gaan gezelligheid en harmonie boven alles. Daarom vindt ze jachttrainingen en wedstrijden waar ze niet met andere honden mag spelen en kwispelen - er moet immers gewerkt worden -, waar mensen en honden gespannen zijn (ikzelf inclusief), waar mensen wel eens mopperen of, nog erger, soms brullen en toeteren tegen hun honden, niet leuk. Naarmate de dag vordert laat ze meer en meer haar kopje hangen en gaat ze langzamer en langzamer lopen. Bovendien heeft ze, hoewel ze mooie diploma's heeft en alles moeiteloos apporteed en aanbiedt op een wijze die op een

obedience wedstrijd niet zou misstaan, geen echte passie voor dummy's. Wel voor echt wild, vooral konijnen. Maar helaas voor haar ga ik nooit op jacht. Dus doet ze dat af en toe zelf maar. "Is dat Britt ??????" vroeg een vriendin, die alleen haar langzame tempo van de training kende, me ooit in opperste verbazing toen ze haar met een noodvaart achter een haas aan zag gaan en als een stipje over de horizon zag verdwijnen. "Ja, dat is óók Britt", zei ik laconieker dan ik me voelde, want ik kende haar onvermoede eigenschappen inmiddels al en wist dat ze dit wel eens vol kon houden tot aan de verderop lopende snelweg.

Soms vangt ze ook iets, zoals een jonge patrijs, die ze me op een wandeling in Duitsland na een uitstapje in een maïsveld kwam brengen. Ik wist niet beter dan het vriendelijk kijkende kipje aan te pakken en een eindje verder weer los te laten. Verwijtende blik: "Wat doe je nou? Kan je hem niet wat beter vasthouden!" Enkele minuten later was ze weer terug. Met het nog steeds vriendelijk kijkende patrijsje. Dit keer wist ik wel beter dan het in haar blikveld weer los te laten. Konijnenlijken die ze vindt, ben ik gedwongen mee terug naar huis te nemen of minimaal twee meter hoog in een boom te hangen, want anders haalt ze die in een onbewaakt ogenblik toch weer op. Tegenwoordig gaat ze gelukkig (helaas?) niet meer zo hard en vermaakt ze zich vooral met konijnenkeutels eten, haar grote hobby van het moment.

Ik ben niet voor genetische manipulatie, maar als ik Brittje kon laten klonen, zou ik het doen. Steeds weer. Want ik wil haar het liefste bij me houden, mijn leven lang. Ons liefje.

P.S. Helaas overleed Britt tien dagen na haar tiende verjaardag aan lymfklierkanker.

In haar In Memoriam schreef ik:

Dawnflight Dark Autumn Breeze

(Britt)

21 september 1997- 1 oktober 2007

Wat zijn we blij dat we tijdens onze vakantie in Frankrijk, onbekommerd nog, de tijd hebben genomen om met haar op de bank te zitten. Als we alleen maar richting bank liepen, stond ze al verheugd op uit haar mandje en liep ze kwispelend mee. "Ga je zitten? Mag ik erbij?" vroegen haar ogen. Dan gingen we toch maar zitten met een boek en een glaasje erbij, ook als we soms heel wat anders van plan waren te gaan doen. Want ze was zo lief. Waarom zouden we haar en onszelf dat plezier onthouden? Dan vleide ze zich tegen ons aan, kreunend van genoegen. Ze legde haar kop op schoot en dommelde weg om zachtjes wefflend en met haar pootjes trekkend in haar dromen konijnen te achtervolgen.

Ik dacht al lang dat ze iets ergs mankeerde, want ze was zo gauw moe. Er was een blaasontsteking die lange tijd maar niet weg wilde. Maar uit onderzoeken kwam niets, op de echo die gemaakt was van haar buik zag alles er zo goed uit. Geen tumor te zien. Maar toch.

Terug van vakantie wilde ik haar toch nog een keer laten onderzoeken. Ze had ineens vergrote lymfeklieren, ze zagen vreemde celletjes in haar bloed: maligne lymfoom, lymfklierkanker. Ze had geen pijn, ze was vrolijk, ze at goed. Het was zo moeilijk te geloven.

Vijf weken waren haar en ons zo nog gegund. Toen sloeg het om. Ik herkende de blik in haar ogen. Ze wilde niet meer, ze kon niet meer. In onze armen is ze thuis ingeslapen; haar laatste adem blies ze geruisloos uit, even vredig als ze geleefd had.

Lief Brittje, lief Soofje, lief Plofje, we hebben altijd geweten dat we je zo vreselijk zouden missen, dat het heel erg zou zijn. Maar niet dat het zó erg zou zijn.